

Štaišytas rašomasis darbas. Nr. 1

Abu jie pamirštą pamoką ir praeidė šekečius
jei abu pamiršo, kad esą klaseje. Tors Nėcius
ir mario apie, bet jis gyvensa prie jos, ir ji jam la-
bai patinka. Mikei per šią pamoką šekečiai su
juozapeliu, pianisto suole raioli. Už melavimą
Mikei mobytojas liepia stoti į kampą. Jis išvara-
nę devi ž. batukus, o kiekvieną patrauką valgo ska-
nus pyragaičius. Bet čia Kluodubos neiškesėjia ir
pabelia ranką.

Rašomasis darbas Nr. 2

Nėcius ir jo triūšiai

Smagu vasarą Dabikinės vaikų namuo-
se. Mokslo metai pasibaigę, dienos stojo šiltos,
sauletos. Vieni vaikai sparodo kamoli, kiti
prūple nėškerioja karosukus. Nėcius dėkočius
dienas praleidžia prie triūšių. Paleikia jis joss
iš narvo ir garsu. Žu juo žygiu bėgta ir Bo-
bikas. Jis budriai saugo triūsius nuo plėšikų.
Todėl sandeliuko kampo pasirodo plėšikas. Jis

artiasi prie triūšių. Misuti, ir triūšio nebijo. Bet
buolusis sanges pamato iš sulog. Nėcius paleidžia
iš plėšikų akmenį. Raisuotas plėšikas peršoksta iš
užrietas uodegą, nukuria pui zoolog.

Nėcius savo triūšius setinejo. Juos augino Nė-
cius obangos Gausoris. Gausoris buvo už Nėcių
vyresnis. Jis, pabaigęs septynmetį mokyklą, sutari stoti
iš Klaipėdos amaty mokyklą. Nėcius norėjo suri-
noti, kur pačis jis triūšius. Jis paklausė Gausorio:

- Okur triūšius padisi?

- Parolusiu. Už tuos pisiugus pibsim biseri-
nių žibintuvėlių.

Nėciui pagailo triūšių. Jis norėjo, kad Gau-
soris polikstyjei nors viesą triūsi.

Gauso rytas. Gausoris reučiasi į kelionę. Va-
cius, kaip pakraustai, ejo šerti triūšių. Pasiėrus jis
sugrižo pusnyčių. Po pusryčių, Nėcius vil-
sugrižo prie triūšyčių. Tuš laikui prie triūšyčių
ijo Gausoris. Jis paklausė:

- Iki toks, nusimirs, kaip musinių privalgys? ✓

jis praečio oleti trūšius; krepšis. Vaciuose gaisčiu žinėjo; trūšiukus. Sausoris nujautė, kad jis toks suliuolės. Jis Vacui davanojo porą trūšius. Vacius labai nuoširdingas, kad jo draugės toks gerės.

Trūšiai jau buvo krepšyje. Sausoris pusi-
eme krepšių ir iškeliaus iš Dabikinės vaikų na-
mų.

Vacius iš paliktos trūšių poros praečio kinti
trūšių fermą. Daug vango pertypė Vacius,
augintolamas trūšius. Liemų pasibaigę pašau-
kas. Reičio trūšius maitinti atliekomis maisto.
Vacius rinko plutelis ir nesi trūšiams. Del to jis
daugai pravardino: „Duoneliuotojas“! Trūšius
trumdytojas!

Irtejo pavasaris. Prie inkilo linksmai čiauk-
siųjų įsebutis. Neso, dieną vaikus pasieki žinė, kad
Barvydžių pioserai ^{sutare} pasisou daugiausiai ne-
jose šauginti trūšius.

- O kodel mes snauskiam? - sunerimo val-

bai.

Jie sutari sususileisti Barvydžių pioseriams.
Naikai susaukė susirinkimą. Jiems pripare iš
naujasis direktorius, ir pioserius vadovai. Naikai
pirmiausia sutari sutvarkyti norus. Drubė jie
sutari subalti gavelys, gerai ³ ir jis sutvarkyti, kad
niekas jis ³ juos negaličiai ³ išbrauti. Ilgai jie nedelsė.
Tuojuos vaikai emisi darbo.

Štai aš atrilaskiau pas juos, rodau berniu-
kus, diskusius prie trūšių. Po su jais įseki-
jausi, kaip su senais parūstamais. Jie viską man
paparakejo. Vacius persoli savo vėrybų knygutę.
Dabar iš jo niekas nesirupo, o jis visi su sa-
garba vadina trūšius fermos vėdiję.

- Pvzūniu kete kitais metais, pamatysite, kiek
eis bus trūšius, - nuoširdiai pasakė jis.

O maršas. Stepukas prisituri:

- Jūs net nesuskaiciuosite...

3